

LBRIS | We know
books

An Unexpected Pleasure

Candace Camp

Copyright © 2005 Candace Camp

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Plăceri și surprize

Candace Camp

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAMP, CANDACE

Plăceri și surprize / Candace Camp

trad. din limba engleză: Anamaria Halalai . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9059-3

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

CANDACE CAMP

Plăceri și surprize

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA

București

Prolog

New York, 1879

Țipătul străpunse noaptea.

În patul ei, Megan Mulcahey se ridică în picioare, trezită instantaneu, cu inima bătându-i cu putere. Îi luă o clipă pentru a-și da seama ce o trezise. Apoi auzi din nou vocea surorii sale.

– Nuuu! Nuuu!

Megan coborî din pat într-o clipă și ieși în grabă pe ușa camerei. Casa lor nu era una mare – o casă înșiruită, îngustă, de cărămidă, cu trei dormitoare la etaj – și îi luă doar un moment să ajungă la ușa lui Deirdre și să o deschidă cu zgomot.

Deirdre stătea așezată pe pat, cu ochii mari, și se holba îngrozită. Măinile îi erau întinse în față, către ceva ce numai ea putea vedea, iar ochii îi erau plini de lacrimi care șiroiau pe obraji.

– Deirdre! Megan traversă camera și se așeză pe patul surorii sale, cuprinzând-o ferm de umeri. Ce s-a întâmplat? Trezește-te! Deirdre!

O scutură pe față și ceva pe chipul surorii ei se schimbă, privirea absentă înfricoșătoare dispărând și fiind înlocuită de conștientizarea stării de trezie.

– Megan! Deirdre suspină și își cuprinse sora mai mare în brațe. O, Megan! A fost îngrozitor! Îngrozitor!

– Pe toți sfinții! Vocea tatălui lor răsună din ușă. Ce, Doamne sfinte, se petrece aici?

– Deirdre a avut un vis urât, nimic mai mult, răspunse Megan, cu vocea calmă și liniștitoare, în timp ce-i mângâia părul surorii sale. Nu-i așa, Dee? Nu a fost nimic altceva decât un coșmar.

– Nu. Deirdre înghiți în sec și se îndepărtă puțin de Megan, ștergându-și lacrimile de pe obraji și privind mai întâi la Megan, apoi la tatăl lor. Ochii ei erau încă mari și întunecați. Megan, tati. L-am văzut pe Dennis!

– L-ai visat pe Dennis? întrebă Megan.

– Nu a fost un vis, răspunse Deirdre. Dennis a fost aici. A vorbit cu mine.

Megan simți un fior pe șira spinării.

– Dar, Dee, este imposibil să-l fi văzut. Dennis este mort de zece ani.

– Era el, insistă Deirdre. L-am văzut, în carne și oase. A vorbit cu mine.

Tatăl lor traversă camera nerăbdător și se așeză în genunchi în fața feței lui, privind-o în ochi.

– Deirdre, ești absolut sigură? Chiar era Denny?

– Da. O, da. Arăta exact ca în ziua în care a plecat pe mare.

Megan se holbă la sora ei, stupefiată. Deirdre era cunoscută în familie pentru clarviziunile ei. Avea prea multe presimțiri și premoniții – multe dintre ele se dovediseră a fi adevărate, astfel că Megan nu putea să nege în totalitate „capacitatea“ surorii sale. Cu toate acestea însă, predicțiile ei aveau de obicei legătură cu faptul că o anumită rudă ori prieten avea probleme sau urma să vină la ei în vizită în ziua respectivă. Partea mai pragmatică din Megan credea că sora ei pur și simplu era înzestrată cu o anumită sensibilitate care îi permitea să-și dea seama de un număr de indicii mici despre oameni și situații, pe care majoritatea le ignorau. Era un talent admirabil, Megan era de acord cu lucrul acesta, însă avea îndoielile ei dacă era vorba despre darul din altă lume pe care îl vedeau mulți.

Aspectul lui Deirdre, se gândea ea, avea o contribuție majoră la percepția obișnuită despre ea. Cu o constituție mică și fragilă, cu ochii mari, blânzi și albaștri, cu pielea palidă și părul blond-auriu, avea o apariție feerică, o senzație de altă lume, care stârnea în majoritatea oamenilor sentimente de protecție, inclusiv din partea lui Megan, și nu era deloc dificil de crezut că fata chiar avea legături cu lumea cealaltă.

Însă niciodată până atunci Deirdre nu afirmase că văzuse pe cineva care era mort. Megan nu era sigură ce să creadă. Pe de o parte, gândirea ei practică avea probleme să accepte că spiritul fratelui ei umbla prin casă, stând de vorbă cu sora ei. Mai degrabă părea că Deirdre avusese un coșmar pe care mintea ei răvășită de somn și-l imaginase real. Pe de altă parte, existau unele mici superstiții în sufletul ei care o făceau să se întrebe dacă acest lucru ar putea fi real.

Adevărul era că, asemenea tatălui ei, își dorea să fie real – spera ca fratele ei drag să fie încă prin preajmă într-o formă sau alta, și nu să-l fi pierdut pentru totdeauna.

– Ce a spus? întrebă Frank Mulcahey. De ce a venit la tine?

Ochii lui Deirdre se umplură de lacrimi.

– O, tati, a fost groaznic! Dennis era speriat și disperat. „Ajută-mă“, a spus și a întins mâinile spre mine. „Te rog, ajută-mă!“

Frank Mulcahey trase aer în piept cu putere și își făcu repede semnul crucii.

– Dumnezeule mare! Ce a vrut să spună?

– Nu a vrut să spună nimic, adăugă Megan repede. Visa doar. Deirdre, a fost un coșmar. Asta trebuie să fi fost.

– Dar nu a fost, insistă Deirdre, privindu-și sora cu ochii ei mari, lipsiți de viclenie. Dennis a fost aici. A fost la fel de real cum ești și tu. A stat exact acolo și m-a privit cu atâta durere și disperare. Este imposibil să mă fi înșelat.

– Dar, draga mea...

Sora ei mai mică îi aruncă o privire plină de reproș combinat cu milă.

– Nu crezi că sunt capabilă să fac diferența între un coșmar și o viziune? Am avut parte de ambele destul de des.

– Desigur că ai avut, confirmă tatăl ei și a aruncat o privire aspră către Megan. Doar pentru că unele lucruri nu pot fi văzute sau auzite, nu înseamnă că nu există. Uff, aș putea să vă spun povești care ar face să vi se ridice părul pe ceafă.

– Da, și ai făcut-o de multe ori, răspunse Megan, vocea aspră fiind atenuată de zâmbetul oferit tatălui său.

Frank Mulcahey era un bărbat scund, slăbănog, plin de energie și cu dragoste de viață. La vârsta de cincisprezece ani, venise la New York din Irlanda lui natală și era întotdeauna pregătit să spună oricui îl asculta cum toate visurile lui s-au împlinit în America. Dezvoltase o afacere înfloritoare ca vânzător de legume, se căsătorise cu o frumoasă americană blondă și crescuse o familie de copii sănătoși și fericiți. Numai cei care îl cunoșteau îndeaproape știau despre greutatea pe care le îndurase – anii de muncă și economii la sânge pentru a-și deschide băcânia, moartea preaiubitei lui soții la scurt timp după nașterea lui Deirdre, sarcina dificilă de a crește singur șase copii și, în cele din urmă, moartea fiului său cel mare

în urmă cu zece ani. Mulți bărbați în locul său s-ar fi prăbușit sub loviturile destinului, însă Frank Mulcahey le primise pe toate și mersese mai departe, cu spiritul rănit, dar niciodată învins.

La colorit semăna cu fiica lui, Megan. Părul lui tuns foarte scurt avea aceeași nuanță de șaten-roșcat cald, deși acum era foarte mult amestecat cu nuanțe de cenușiu, și, dacă l-ar fi lăsat să crească mai lung, s-ar fi ondulat la fel de dezordonat. Linia de pistru de pe nasul lui Megan provenea tot de la tatăl ei, iar ochii ei aveau aceeași nuanță de mahon, profunzimea lor maronie fiind încălzită de o nuanță vagă de roșu. Se asemănau, de asemenea, și în impulsivitatea și determinarea lor – și, așa cum subliniasă și Deirdre de mai multe ori, în încăpățânarea dusă la extrem, fapt ce îi făcuse să aibă conflicte de multe ori.

– Cu siguranță nu ai ascultat destul de bine poveștile, îi spuse Frank lui Megan acum. Sau nu ai fost receptivă.

Megan știa că nu își va convinge niciodată tatăl că probabilitatea ca fratele ei să se întoarcă din mormânt era foarte mică, prin urmare încercă o altă abordare.

– De ce s-ar întoarce Dennis acum? Cum ar putea avea nevoie de ajutorul nostru?

– Păi, asta este clar ca lumina zilei, răspunse tatăl ei. Ne cere să îi răzbunăm moartea.

– După zece ani?

– Desigur, și a așteptat suficient de mult, nu crezi? replică Frank, cu accentul irlandez în glasul lui agitat. Este numai vina mea. Ar fi trebuit să mă duc acolo și să mă ocup de acel lord englez ucigaș mizerabil de îndată ce am aflat ce s-a întâmplat cu Dennis. Nu este de mirare că s-a întors să ne bată la cap. Păcatul este că a trebuit să o facă. Nu mi-am făcut datoria de tată.

– Tati, nu! Megan puse o mână pe brațul tatălui ei. Nu ai greșit cu nimic. Nu puteai merge în Anglia când a murit Dennis. Aveai copii de crescut. Deirdre avea doar zece ani, iar băieții erau doar puțin mai mari. Ai fost nevoit să stai aici și să lucrezi și să ai grijă de noi.

Frank oftă și dădu aprobator din cap.

– Știu. Dar acum nu mă mai reține nimic. Acum sunteți cu toții mari. Până și magazinul s-ar descurca fără mine, cu fratele tău Sean ajutându-mă să se ocupe de el. Nimic nu mă împiedică să merg

în Anglia și să rezolv această problemă. Nu am mai fost de ani de zile. Am fost neglijent și asta este un lucru cert. Nu-i de mirare că Denny a trebuit să vină să-mi dea un ghiont.

– Tati, sunt sigură că nu acesta este motivul pentru care s-a întors Dennis, spuse Megan repede, aruncând o privire alarmată către sora ei. Am dreptate, Deirdre?

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca tatăl ei să dea fuga în Anglia și să facă Dumnezeu știe ce în setea lui de a răzbuna moartea fiului său. Ar putea ajunge la închisoare, sau mai rău, dacă temperamentul lui l-ar fi determinat să-l atace pe lordul englez care îl ucisese pe Dennis.

Spre consternarea lui Megan, sora ei își încreți sprânceana și zise:

– Nu sunt sigură. Dennis nu a spus nimic despre moartea lui. Însă era atât de tulburat, atât de disperat. Era clar că are nevoie de ajutorul nostru.

– Bineînțeles că are, dădu Frank aprobator din cap. El vrea ca eu să răzbun crima asupra lui.

– Cum? protestă Megan alarmată. Nu te poți duce acolo și să iei legea în propriile mâini.

Tatăl ei o privi.

– N-am spus că o să-lucid pe ticălosul mincinos – nu că nu mi-ar plăcea, înțelegi. Dar nu voi avea o moarte de om pe conștiință. Intenționez să-l aduc în fața justiției.

– După tot acest timp? Dar, tati...

– Propui să stăm pe loc și să nu facem nimic? rosti mânios Frank, cu sprâncenele ridicându-i-se neîncrezător. Să-l las pe bărbatul acela să scape fără să plătească pentru moartea fratelui tău? Nu m-aș fi așteptat la asta de la tine.

– Desigur că nu cred că ar trebui să scape nepedepsit. Vreau să plătească pentru ceea ce i-a făcut lui Dennis la fel de mult ca și tine.

Fratele ei fusese cu doar doi ani mai mare decât ea și fuseseră foarte apropiați toată viața, uniți nu doar prin legătura de sânge, ci și prin personalitățile lor asemănătoare și umorul lor diabolic. Curioși, energici și hotărâți, fiecare dintre ei dorise să își lase amprenta asupra lumii. Dennis tânjise să vadă acea lume, să exploreze teritorii necuprinse. Megan era hotărâtă să devină reporter la ziar.

Își îndeplinesc visul după multă perseverență, fiind repartizată la un mic ziar amărât din New York, scriind la secțiunea mondenă. Prin îndemănare, hotărâre și muncă asiduă, ea ajunsese în cele din urmă la paginile de știri și apoi la un ziar mai mare. Dar fusese o realizare dulce-amăruie, pentru că Dennis nu fusese acolo pentru a împărtăși bucuria ei. Murise în prima lui călătorie pe Amazon.

– Mda, știi, recunosc Frank, luând mâna fiicei sale și strângând-o. Am vorbit la nervi. Știi că îl vrei și tu pedepsit. Toți vrem același lucru.

– Doar că nu știi ce dovezi pot fi găsite, după tot acest timp, sublinie Megan.

– A mai fost ceva, spuse Deirdre. Dennis era... cred că Dennis căuta ceva.

Megan se holbă la sora ei.

– Căuta ce anume?

– Nu sunt sigură. Dar era ceva foarte prețios pentru el. Nu se poate odihni până când nu îl recuperează.

– A spus el asta?

Megan simți din nou fiori pe șira spinării. Nu credea că morții se întorc să vorbească cu cei vii. Și totuși...

– A spus ceva despre faptul că trebuie să-i găsească. Sau să-l găsească. Nu sunt sigură, explică Deirdre. Dar am putut simți cât de disperat era, cât de mult însemna pentru el.

– Bărbatul acela a avut un motiv pentru care l-a ucis pe Dennis, preciză tatăl lor, cu emoție în glas. Nu am știut niciodată de ce, dar trebuie să fi existat un motiv. Ar avea sens, nu credeți, să se fi întâmpla din cauza unui obiect pe care Dennis îl avea și el îl voia?

– Și l-a ucis pe Dennis pentru a-l obține? întrebă Megan. Dar ce ar fi avut Dennis ce acel bărbat să nu poată cumpăra? Este un om bogat.

– Ceva ce au găsit în călătoria lor, răspunse Frank. Ceva ce a găsit Dennis.

– În junglă? Megan ridică neîncrezătoare o sprânceană, dar chiar în momentul în care rosti cuvintele, gândul o purtă către America de Sud. Stai! Desigur! Ce au găsit spaniolii acolo? Aur. Smaralde. Dennis ar fi putut găsi o mină veche – sau cum s-o numi locul în care găsești pietre prețioase.

– Desigur! Ochii lui Frank străluceau plini de zel. Este ceva de genul asta. Și dacă pot descoperi orice ar fi acel ceva pe care l-a găsit și pe care criminalul l-a furat, aș putea dovedi că el l-a ucis pe Dennis. Trebuie să mă duc în Anglia.

Megan se ridică în picioare. Entuziasmul tatălui ei o cuprinsese și pe ea. Timp de zece ani trăise cu durerea morții fratelui ei, precum și cu amărăciunea de a ști că ucigașul său scăpase. O parte din pasiunea ei de jurnalistă venise din dorința zădărnicită de a face dreptate pentru fratele ei. Știuse că nu-l poate ajuta, dar îi putea ajuta pe alții ale căror vieți fuseseră spulberate sau ale căror drepturi ca ființe umane fuseseră călcate în picioare.

Era cunoscută printre colegii ei ca fiind o revoluționară și era cea mai potrivită în descoperirea poveștilor de corupție sau de nedreptăți.

Nu îi venea să creadă în totalitate că sora ei îl văzuse pe fratele lor. Cuvintele tatălui ei însă aveau sens. Bărbatul care îl ucisese pe Dennis trebuie să fi avut un motiv... și lăcomia era întotdeauna un motiv principal pentru crimă.

– Ai dreptate, spuse ea. Dar eu ar trebui să fiu cea care pleacă. Începu să se plimbe, rostind cuvintele cu entuziasm. Nu știi de ce nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Aș putea să investighez moartea lui Dennis, la fel cum fac pentru articolele mele. Adică, asta fac în fiecare zi – caut lucruri, vorbesc cu oameni, verific faptele, caut martori. Ar fi trebuit să fac asta de mult. Poate îmi pot da seama ce s-a întâmplat cu adevărat. Chiar și după toți acești ani, trebuie să pot găsi ceva. Chiar dacă este ceva care nu ar constitui dovadă într-o instanță de judecată, cel puțin am avea satisfacția de a ști.

– Dar, Megan, este periculos, protestă sora ei. Vreau să spun, bărbatul a comis deja crima. Dacă apari acolo să pui întrebări...

– Nu am de gând să mă duc la el și să-l întreb: „De ce mi-ai ucis fratele?“ replică Megan. El nu va ști cine sunt. Mă voi gândi la un alt motiv să stau de vorbă cu el. Nu-ți face griji, mă pricep la asta.

– Are dreptate, spuse tatăl lor, iar ficele lui se întoarseră spre el uluite. El ridică din umeri. Sunt un om rațional. Megan are experiență în acest gen de probleme. Dar, adăugă el aruncând o privire severă către Megan, dacă tu crezi că te voi lăsa să pleci și să

urmărești un ucigaș de una singură, înseamnă că nu ești atât de deșteaptă pe cât te consider. Merg și eu cu tine.

- Dar, tati...

El clătină din cap.

- Vorbesc serios, Megan. Mergem cu toții. Îl vom găsi pe Theo Moreland și îl vom face să plătească pentru uciderea fratelui tău.

Capitolul 1

Theo Moreland, lordul Raine, își sprijini mâinile pe balustradă și privi în jos la marea sală de bal de dedesubt, cu o expresie de nemulțumire pe chipul lui frumos. Ochi verzi, mărginiți de genele fumurii atât de lungi și de groase încât ar fi părut feminine pe orice chip mai puțin masculin, scrutau leneși podeaua de jos, doldora de dansatori. Se întrebă, nu pentru prima dată în această seară, ce căuta el aici.

Nu era genul de om pentru petreceri elegante. Îi plăcea mult mai mult să fie în aer liber, de preferință într-o locație exotică, făcând ceva mai interesant... și... posibil periculos.

Desigur, balul doamnei Rutherford era periculos în felul lui - mame ambițioase și ficele lor se învârteau precum rechinii -, dar era genul de pericol pe care îl evita insistent. Nu era sigur de ce venise aici în această seară. Fusese pur și simplu plictisit și neliniștit, așa cum fusese de multe ori în ultima vreme, atât de des încât, în cele din urmă răsfoise teancul de invitații, de obicei ignorate, și se hotărâse la petrecerea lui Lady Rutherford.

Odată ajuns aici, regretase impulsul.

Asaltat de femei cochete de toate vârstele, se retrăsese în cele din urmă la etaj în camera de jocuri. Și acolo își pierduse interesul, și ajunsese aici, privind cu melancolie la pardoseala mare de dedesubt.

- Lord Raine, ce surpriză! rosti o voce senzuală din spatele lui.

Reprimându-și un geamăt, Theo se întoarse.

- Lady Scarle.

Femeia din fața lui era una dintre frumusețile Londrei și fusese de ani de zile. Avea părul negru ca abanosul, ochii albaștri adânci și un ten roziiu-deschis.

Dacă culoarea obrazilor ei nu era în întregime naturală sau un fir sau două de păr alb rătăcite trebuiau smulse ori de câte ori apăreau, ei bine, doar camerista ei personală știa despre asta, și era plătită

bine să păstreze secretele. Majoritatea bărbaților, să recunoaștem, abia reușeau să ridice privirea mai sus de bustul alb magnific al lui Lady Scarle care se revărsa, ca de obicei, luxuriant peste decolteul adânc al rochiei de seară mov.

– Hei, spuse ea, zâmbind cu viclenie și punând o mână pe brațul lui Theo. Cred că ne cunoaștem suficient de bine pentru a-mi spune Helena.

Theo se mișcă jenat și îi aruncă un zâmbet vag. Niciodată nu se pricepuse să facă față femeilor lacome și le găsea pe cucoanele precum Lady Scarle chiar mai deranjante decât pe debutantele care chicoteau.

Când părăsise Londra pentru ultima lui expediție, Lady Helena Scarle fusese căsătorită cu bătrânul lord Scarle și, deși flirtase cu Theo, nu fusese interesată decât de o aventură ușoară, pe care el o evitase fără probleme.

Însă când se întorsese în urmă cu câteva luni, aflase că lordul Scarle murise, lăsând-o văduvă. Iar văduva era interesată să își găsească un nou soț – atât timp cât acest lucru însemna să urce pe scara socială sau economică. Din nefericire pentru Theo, el îndeplinea ambele condiții.

De atunci, Lady Scarle fusese pe urmele lui.

– Am fost foarte dezamăgită să nu te văd aseară la serata lui Lady Huntington, continuă Lady Helena pe un ton mios.

– Mmm, nu este genul meu, răspunse el, uitându-se în jur, sperând să găsească vreo modalitate de a ieși din situația aceasta fără a părea nepoliticos.

Lady Scarle, aflase el, era insensibilă la aproape orice, cu excepția grosolăniilor.

– Nici al meu, răspunse ea cu o privire ușuratică. Dar m-am gândit... ei bine, când am vorbit săptămâna trecută, am discutat dacă am putea să ne întâlnim la serată.

– Am discutat? exclamă Theo surprins, apoi își aminti că se întâlnise cu Lady Scarle când călărea în parc într-o zi săptămâna precedentă. Ea trâncănisese ceva vreme înainte ca el să poată scăpa, însă nu o ascultase cu adevărat. Vreau să spun, ei bine, cred că am uitat. Îți cer scuze.

Ochii ei albaștri erau plini de furie – nu era obișnuită să fie uitată de vreun bărbat – dar și-o ascunse repede, întorcându-și privirea în jos și privindu-l seducător printre gene.

– Acum m-ai rănit, Raine. Trebuie să repari asta venind la serata mea marți.

– Eu... ăă... sunt aproape sigur că am ceva planificat în acea zi. ăă... Kyria!

Își văzu sora trecând prin salon și îi făcu cu mâna. Kyria, realizând într-o clipă despre ce este vorba, zâmbi și se apropie de el.

– Theo, ce surpriză plăcută! Și Lady Scarle. Kyria cercetă cu privirea bustul supraexpus al celeilalte femei. Doamne, cred că îți este frig. Vrei să îți împrumut eșarfa mea?

Lady Scarle îi zâmbi arogant.

– Mulțumesc, îmi este suficient de cald, Lady Kyria. Sau ar trebui să spun doamna McIntyre?

– Oricare variantă este în regulă, răspunse Kyria calmă.

Înaltă, cu părul roșu ca focul și ochii verzi, Kyria era de departe cea mai frumoasă femeie din încăpere. Fusese cea mai frumoasă femeie din societatea londoneză încă de când își făcuse debutul, câștigând titlatura de „Zeită” pentru frumusețea ei și pentru încrederea ei imperturbabilă. Chiar și acum, în pragul vârstei de treizeci de ani, soție și mamă, nu exista nimeni care să o poată egala.

Lady Scarle, cu câțiva ani mai în vârstă decât Kyria, era căsătorită la momentul debutului Kyriei, însă rămăsese cu buza umflată privind-o pe Kyria însușindu-și toate laudele pe care ea le deținuse cândva. Cele două femei nu fuseseră niciodată prietene.

– Theo! Kyria se întoarse către fratele ei și îl prinse posesivă de braț. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu tine. Cred că ți-am promis următorul meu dans.

Theo se lumină la față.

– Da. Da, așa e. Se întoarse către cealaltă femeie și făcu o plecăciune. Lady Scarle, permiteți-ne să...

Lady Scarle nu avu de ales decât să zâmbească și să murmure:

– Desigur!

Theo coborî în grabă scările cu Kyria. Ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Acum îmi ești dator.

– Sunt foarte conștient de lucrul acesta. Nu știam ce să fac. Încercam să mă eschivez de la a merge la nu știu ce serată de-a ei săptămâna viitoare. Nu știu ce m-a apucat să vin aici în seara asta, adăugă el tulburat.

Kyria râse.